

[Krag.]

henvises til Fattighjælp, uden at Aarsagen dertil han henføres til ham selv; disse Tilfælde er forholdsvis faa nu, og de vil blive langt færre, naar de Momenter, som i Virkeligheden slet ikke har Forbindelse med det vedkommende Trangstilfælde, men derimod med Kommunens Økonomi og Mulighederne for at slippe for at yde Hjælp, bliver fjernet.

Den højtærede Minister er draget til Felts, som hans Vane er, imod den Giftgas, der udstømmer fra det, han kalder Amtstidenderne rundt i Landet. Det maa jo staa for hans egen Regning at betegne et Blads Optræden som uanstændig, fordi det hævder, at det hele nu skal gaa efter en bestemt Snor, hvis den højtærede Minister faar sine Forslag gennemført. Det finder jeg dog — ja, jeg kunde have Lyst til at bruge Udtrykket: en Smule hysterisk, men jeg tør ikke bruge det i Forbindelse med den højtærede Socialminister; jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg finder, det er et uforstaaeligt og mere end besynderligt Ræsonnement.

Den højtærede Minister har saa henvist til de forskellige Former for Hjælp, der kan ydes efter Lovforslaget, naar alt svigter. Det er først Laan hos Kommunen, saa er det Særhjælp uden Retsvirkninger, og der nævnte den højtærede Minister en Række Tilfælde, hvor Hjælp kunde ydes uden saadanne Virkninger — en Række Tilfælde, hvoraf vistnok de allerfleste heller ikke medfører nogen Retsvirkning nu —, og endelig henpegede den højtærede Minister paa Stiftelse af Kommunegæld og paa, at dette i visse Tilfælde fik Retsvirkninger, først og fremmest da, naar der var Tale om fuld Forsørgelse.

I denne Forbindelse kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven derom udtalte; thi jeg mener, at det vilde være meget uheldigt, om en Hjælp gives under saadanne Former, at den ikke medfører Retsvirkninger, men at saadanne kan indtræde som Følge af den vedkommendes Optræden paa et senere Tidspunkt. Ogsaa jeg mener, at vi maa have Sagen saaledes tilrettelagt, at den, der faar Hjælpen, i det givne Øjeblik er klar over, hvilke Virkninger der deraf maa følge.

Den højtærede Minister sagde, at den danske Lovgivning om offentlig Hjælp med Hensyn til Retsvirkningerne er den mest reaktionære af alle, og saa bekendte den højtærede Minister — som trods al Afsky for Taktik alligevel slet ikke er saa helt blottet for taktisk Evne —, at det

Forslag, han her havde stillet, egentlig ogsaa var reaktionært i saa Henseende. Det er meget forstandigt, at den højtærede Minister har betegnet det saaledes, men vi kan ikke indenfor vore Rækker finde, at den højtærede Minister paa dette Punkt er berettiget til at hæfte dette i socialdemokratiske Munde uartige Ord paa sit Forslag. Vi synes, det er saa vidtgaaende, at nogen Reaktion kan der aldeles ikke være Tale om i denne Forbindelse.

Men jeg vil sige til den højtærede Minister, naar han saa henviser til Forholdene i en Række forskellige Lande: Sverige, Finland, Tyskland, England, at det er jo alt sammen Betragtninger, som kan være meget interessante, men som til syvende og sidst ingenting beviser.

Naar den højtærede Minister siger, at i Sverige f. Eks. tabes Valgret og Valgbarhed kun i Tilfælde af varig Fattigforsørgelse, saa er Spørgsmaalet: Hvad forstaaer man ved varig Fattigforsørgelse? Det har der f. Eks. her i Landet været megen Strid om, og jeg ved, at det har der ogsaa været i Sverige. Og det er ogsaa en kendt Sag, at den svenske Sociallovgivning i ganske anderledes Grad end vor er opbygget paa Forsikring, og at Forsørgens Udbygning i Sverige er ganske anderledes rudimentær, end den er her i Landet. Det er derfor ret almindeligt, at der først ydes Folk Hjælp, naar Kræfterne og Evnerne virkelig fuldt svigter, og da maa den ogsaa ydes fuldt, da kommer de ind under den fulde Forsørgelse med de Retsvirkninger, som den højtærede Minister her har omtalt.

Forholdene i Finland er af ganske samme Art. Men det var besynderligt nok, at den højtærede Minister i denne Forbindelse nævner Tyskland, for der er der virkelig Bestemmelser, som er meget vidtgaaende. Jeg gad nok set, hvad der vilde være sket, hvilken Agitation der vilde være blevet rejst, hvis vi f. Eks. fra vor Side i 1927 havde krævet, at Betingelsen for at faa Hjælp under alle Omstændigheder, naar man stod overfor en arbejdsdygtig Person, var, at Arbejde blev udført, som nogenlunde efter i Forvejen fastsatte Takster dækkede Værdien af den Hjælp, der blev ydet. Jeg gad vide, hvad man vilde have sagt derom! Jeg husker, hvorledes man har agiteret, f. Eks. mod Foreningen „Arbejde adler“, fordi den krævede Arbejde som Genydelse af dem, der søgte Hjælp der.

Hemningen er altsaa i Tyskland søgt tilvejebragt gennem Arbejdskravet. Den kan søges paa forskellig Maade, og man maa jo ogsaa, naar man i det hele taget sammen-